

6. fejezet

Az ember bűnbeesése.

(G.H. Pember: A Föld legkorábbi korszakai és kapcsolatuk a jelenkor spiritizmusával)

Úgy tűnik, hogy Isten az Ő irgalmából úgy határozott, hogy a bűnesetnek kell eltávolítania a büszkeséget az ember szívéből, hogy utána halhatatlan tisztaságra és még kiválóbb hatalomra és dicsőségre lehessen helyreállítani.

A férfit és az asszonyt így tehát ugyanazon a napon teremtette Isten; ami azt jelenti, hogy Ádám legfeljebb néhány órája létezhetett a felesége előtt. Semmi sem hiányzott ahhoz, hogy örömük teljes legyen, annak bizonyosságát leszámítva, hogy ez az öröm tartós lesz, de ezzel kapcsolatban sem lehettek félelmeik. Hiszen hogyan is gyanították volna a gonosz hatalmát; hogyan is tudták volna kiolvasni a náluk hatalmasabb, korábbi teremtetések pusztulását mindabból, ami körülvette őket? Nem ismerték a titkát annak a földnek, melynek felszínét tapodták, örvendeztek a virágos növénytakarónak, és nem látták az elpusztult világok egymásra halmozódó, föld gyomráig terjedő romjait. Álmukban sem gondolták volna, hogy a kék óceán a bűn hatalmas börtöne fölött hullámszik; hogy a levegőég felettük bukott angyaloktól és a Magasságos Isten elleni lázadók testetlen szellemeitől nyüzsg.

És az ő sorsuk is az volt, hogy legyőzze őket a gonosz; hamarosan meg kellett tapasztalniuk, mit jelent a Teremtőjük szájából származó, szörnyűséges szó: a halál; érezniük kellett haragjának rettenetét, a pusztulás sivárságát, a romlás borzalmait. Mert a mindennek felett bölcs Isten jól tudta, mi a tökéletesség legnagyobb akadálya a teremtményekben, és hogy amíg ez nincs eltávolítva, nem mutathatja ki szeretetét, és nem áraszthatja ki teljes mértékben bőségét. Nem ruházhatja fel az embereket nagy erővel és bölcsességgel, nem emelheti őket magas méltóságra és dicsőséges hatalomra, hogy akarát oly sebesen, mint a szél vagy a villámlás véghez vigyék, ameddig fennáll az a veszély, hogy ajándékaival visszaéljenek, és ugyanúgy elbukjanak, mint a bűnös angyalok őelőttük.

Ezért nem lehetnek tökéletesek teremtetésük napjától kezdve, hanem fájdalmas, viszont igen hasznos megtapasztalások által kell megismerniük a teremtmények gyengeségét, a saját gyengeségüket; gyalgó testükbe bezárva kell élniük (Fil 3,21); hagyni kell, hogy megpróbálják megtenni azt, amire saját erejükből képtelenek; hogy megpróbálják magukat a saját kezük által megmenteni a sötétség ellenséges erői közepette (akiket Isten emiatt nem juttatott azonnal a megrögzött lázadók sorsára); el kell bukniuk, de Isten irgalmas előre gondoskodása által ez nem mindörökre végzetes, reménytelen bukás; meg kell tudniuk, mit jelent a bűnben élni, milyen, amikor megemészti őket emiatt Isten haragja; hogy milyen, amikor ki vannak téve az Ő dühének, milyen, amikor alá vannak vetve a hiábavalóságnak, hanyatlásnak és romlásnak; hagyni kell, hogy félelemtől reszkette lépjenek be a halál szörnyűséges kapuit körülvevő, sűrűsödő sötétségbe; hogy minden szépségük megromoljék, hogy testük, bármily fenséges vagy szép is volt, visszataszítóvá és undorítóvá váljék.

És mindezek által, és mindezekből kiragadva mentse meg őket egy olyan erő, mely nem az övék; tudatlanságban, tehetetlenül, kétségbeesetten; nem tudván, hova, merre fordulva, Valaki másnak a keze vezesse őket: a bűnükért, melyet teljesen képtelenek lennének maguk levezekelni, egy Helyettesítő fizessen meg; szerető Teremtőjük egyszülött Fia haljon meg helyettük. Így kell

megtanítani nekik, hogy a teremtmény teljes mértékben a Mindenható Isten szeretetétől és hatalmától függ.

És ha meg tudják alázni magukat az Ő hatalmas keze alatt; ha bízni tudnak Benne a sötétség idején; ha hiszik, hogy mindent Ő rendezett így, hogy az ő javukra munkáljon össze; és hálátelt szívvel elfogadják a békességet és a szabadítást az Általa kínált módon – akkor, egy kevés idő, és, a gyásznapijuk véget érnek. Lemossa róluk az Úr a bűn vagy a könnyek összes foltját, romlandó ruhájuk helyett halhatatlanság köntösébe öltözteti őket; fejükre teszi az élet koronáját; örökkévaló öröm következik rájuk, melyet többé semmilyen felhő nem árnyékolhat be; sőt, sokakat közülük, kiket az Ő kegyelme még teljesebb engedelmisséggel, erősebb hittel ajándékozott meg, olyan magasra emel, hogy Fiának trónjára ülhetnek, hogy az Ő alárendeltjeiként dicsőségben uralkodjanak az egykori reményeik és félelmeik, bús és fáradságos vándorlásaik színhelyét jelentő föld fölött, ahol a halálnak e jelenlegi testét hordozták (Róm 7,24).

A Sátán dicsőségben lett teremtvé és elbukott; az ember gyengeség és nyomorúság állapotába született, és nem is jut el a tökéletességre egészen az igazak feltámadásáig.

Az Igében ez látszik körvonalazódni azzal kapcsolatban, hogy mi Isten szándéka az emberrel; ez az oka annak, hogy az utunk itt gyengeségben vezet, folyamatosan szenvedésnek kitéve, és teljes biztossággal az enyészet felé haladva. Amikor a Sátán tudatára ébredt önmagának, Isten dicsőségének szemkápráztató fényességében találta magát; hatalmas fejedelem volt, bölcsességben és szépségben tökéletes (Ez 28,12-15). De mivel nem ismert más állapotot, azt gondolta, hogy ereje, hatalma és tündöklő nagysága saját magából ered; elveszítette az Istentől való függés érzetét, és a helyreállítás reménye nélkül elbukott. A mi esetünkben Isten előrelátása és irgalma elejét vette annak, hogy ez a helyrehozhatatlan kár bekövetkezhessen.

Ezért létünk sötétségben kezdődik, távol az Ő jelenlétének világosságától és örömétől; nem vagyunk fejedelmek, hanem rabszolgák – a rettenetes zsarnokok: a bűn és a romlás rabszolgái; a szépségünk hibás és mulandó; a bölcsességünk bolondság; amire törekszünk, az sosem sikerül; a testünk születésünk napjától kezdve jelzi, hogy az enyészetnek van kitéve. Egy kéz azonban mégis kinyúl felénk, hogy átvezessen az éjszakán; és ha megragadjuk, a helyes útról szőtt saját elképzeléseinket pedig feladjuk, akkor végig fog vezetni minket azon az úton, mely valóban kemény, küzdelmes és veszéllyel teli, de végül biztonságosan elvisz bennünket Atyánk házához.

És akkor, amikor ez a romlandó romolhatatlanságba és ez a halandó halhatatlanságba öltözik; amikor, miután viseltük a földinek a képét, viseljük a mennyeknek a képét is; amikor megnyugszunk, többé nem a reménységben, hanem a bővelkedő és soha el nem múló megelégtettségben, miután Isten hasonlatosságában fölébredtünk; akkor végre elértük létezésünk célját – azt a helyzetet, amelyre Isten megteremtett minket, sőt, amelyre elrendelt a világ megalapozása előtt. Akkor megtudjuk majd, miért mondta, hogy idegeneknek és átutazóknak tartsuk magunkat a földön; akkor érezni fogjuk, hogyan értette, amikor azt mondta nekünk, hogy amíg a hústestben vagyunk, a halál állapotában vagyunk, az igazi életünk pedig el van rejtve Krisztussal az Istenben¹; amikor csodálkozó szemünk előtt megnyílnak a menny kincsei, akkor értjük meg teljesen az Úr súlyos szavait: „És ha a Másén nem voltatok hűek, ki adja oda nektek azt, ami a tiétek?” (Lk 16,12).

Szükségszerűen erőteljes hatással lesz ránk, amikor, miután elhagytuk, visszatekintünk erre az életre.

1 Róma 7,24; Kolossé 3,3

És miután a sötétségen és veszélyeken keresztül el lettünk vezérelve Istenhez, nem fogunk semmilyen vágyat érezni arra, hogy újra kint legyünk az éjszakában. Ilyen múlttal a hátunk mögött nem ér majd az a kísértés, hogy azt gondoljuk, dicsőségünk és szépségünk elválaszthatatlanul a saját énünk részét képezi. És nem csak az lesz, hogy félelmetes tapasztalatok által tanultunk meg teremtményként Istentől függeni, hanem az egész lényünket át fogja hatni a Teremtőnk iránti égő és kiolthatatlan szeretet.

Hiszen még ebben az életben is milyen nagyra látszik az Ő irgalma! De amikor végül megérkezünk biztonságban az Isten Paradicsomába, megszabadítva a világot, a hústest és az ördög minden támadásától, lehet, hogy az éppen magunk mögött hagyott veszélyekre vetett legelső pillantás még nagyobb erővel hat majd ránk, mint az összes fegyelmező nevelés, melyben előzőleg részünk volt. Mert akkor meglátjuk bűneink szörnyű tömegét, megértjük a bűn taszító természetét, és lenyűgözve ámulunk azon a szereteten, mely ilyen türelmes volt velünk, míg mi nap nap után újra és újra sokasítottuk vétkeinket. Visszanézünk a sok ezernyi veszélyre, melyből időről időre kimenekített bennünket az Úr, és amelyekből csak alig néhányat sejtettünk egyáltalán. Látni fogjuk a sötétség megszámlálhatatlan, rettenetes seregét, kiknek gonosz hatalmától oly sok éven át megvédett, és végül teljesen kimentett Valaki, Aki hatalmasabb, mint ők. Látni fogjuk a mélységet, mely számukra lett készítve, és amelybe nekünk is alá kellene szállanunk, ha nem lett volna váltságdíj található, az Úr Jézus drága vére.

És amint e sötét és fájdalmas képek látványától – amelyekben, míg élünk, végig csak egy lépés választott el minket a haláltól – odafordulunk megbékéltetett Istenünk mosolygó arcához, a nekünk adott dicsőséghez, a lakóhelyünkül készített arany városhoz, az előttünk lévő, egyre mélységesebb öröm örökkévalóságához, vajon nem fog-e végül teljesen kihunyni bennünk a büszkeség és a saját akarat, hogy teljesen legyőzzön bennünket az alázatos hála; és nem kiáltunk-e fel a szeretet és odaadás e világ számára ismeretlen erejével: „A trónon ülőnek és a Báránynak áldás, tisztesség, dicsőség és hatalom örökkön örökké!”

Vigasztaljuk hát ilyen és ezekhez hasonló gondolatokkal egymást, amikor valakit bánat ér, vagy meg van terhelve a szenvedés e pillanatnyi időszaka alatt.

Vajon miért ellenségesek velünk a bukott angyalok? A ravaszságuk.

Térjünk most vissza Ádámhoz és Évához, akiket úgy hagyunk ott, hogy ártatlanságban élvezik az Isten által nekik készített gyönyörűségeket. Boldogságuk azonban nem tart sokáig, mert a gonosz erői már készítik számukra a végzetes csapdát. Lehet, hogy kegyetlen tervük indítéka nem csak a szintiszta gonoszság és az Istennel való közvetett szembeszegülés lehetősége volt, hanem az a vágy is, hogy saját uralmukat meghosszabbítsák. Hiszen valószínűleg tisztában voltak vele, hogy a Mindenható Isten egyrészt soha nem akarná a büntelen embert az ő hatalmuknak alávetni, hiszen lázadók, másrészt Ádámban egy magot nevel fel, nem csak azért, hogy a földet lakja, hanem azért is, hogy az ég birodalmait is birtokába vegye. Ennélfogva könnyen megérthetjük, miért akarták annyira Isten tanácsát legalább hátráltatni azzal, hogy az új teremtetést a bűnnek és a romlásnak ugyanarra a szintjére húzzák le, amelyen ők vannak. És talán tapasztalatból is tudták, hogy az eredmény hosszú korszakokon át tartó késelelem lesz, melynek során a Legfelsőbb Uralkodó irgalma időt hagy teremtményeinek a bűnbánatra és a helyreállásra.

A Sátán tervéből látszik, hogy Isten még nem fosztotta meg őt a bölcsességétől; de bűnbeesése révén abból, ami addig a Magasságos Isten fedelmének nemes hatalma volt, sajnálatos módon egy álnok cselszövő ravaszsága lett. Támadását nem erővel és megrettentéssel viszi véghez, hiszen az Védelmezőjének karjába hajtáná az áldozatot, ahelyett hogy eltávolítaná Tőle; és szívből jövő

segélykiáltásukra válaszul igen hamar tüzes villámok csapnának le merész ellenségükre. Ehelyett a Sátán egy alacsonyabb rendű és alázatos állat formájában közelíti meg őket, amelyről soha nem feltételezték volna, hogy ártani tud. Hiszen a Sátán, minden evilági gyermekéhez hasonlóan, bár akár mindhalálig is büszke, de le tudja alacsonyítani magát akár a földig is, hogy szándékát véghez vigye.

Okok, hogy a Sátán vajon miért Évát vette elsőként célba.

De nem próbálkozott egyszerre a férfival és az asszonnyal, mert együtt azok megtartották volna egymást az Isten iránti engedelmisségben és szeretetben. És jól tudja a Sátán, hogy ha egyszer tervét leleplezték és megghiúsították, a második próbálkozást sokkal komolyabb nehézségek árán tudja kivitelezni; sőt, talán azért, hogy Ádám kérésével Istenhez fordul, akár teljesen kivihetetlené is válik.

Két oka látszik annak, hogy az ördög nem Ádámot kísértette meg egyedül. Mert ha a férfi legyőzésével kezdte volna, és utána általa munkálta volna ki az asszony elesését, az ő romlása nem lenne teljes, mert volna mentsége Isten előtt, hiszen annak parancsára vagy befolyására cselekedett, akit Isten föléje rendelt.

A másik, hogy az ember, ahogyan korábban láttuk, három részből, szellemből, lélekből és testből áll; és ezek közül a lélek van túlsúlyban a test fölötti hatalmának következtében. Pontosan ebben rejlik az ember gyengesége, abban a tényben, hogy a teste lelki és nem szellemi. De Ádám közvetlenül Isten képére lett teremtvé, míg Éva csak közvetetten. Ha tehát már a férfi is tökéletlen kép volt a lelke túlsúlya miatt, ez a tökéletlenség nyilván csakis nagyobb lehetett az asszonyban, aki ezért még fogékonyabb a külső formára és szépségre és minden érzelmre, melyek az érzékekkel és az öntudattal kapcsolatosak; míg szellemének befolyása arányosan csökkent. Valószínűleg e második pont alapján választotta a Sátán is első támadásának legmegfelelőbb alanyává.

Évát odacsalja a tiltott fa közelébe.

Az ilyenhez hasonló megfontolások befolyása alatt a gonoszság szellemei vagy kifigyelték, míg Ádám távol van, vagy talán azért a rejtélyes erő által, melyet gyakran érzünk, de megmagyarázni nem tudjuk, elterelték őt a feleségétől; és Évát, mikor magára maradt, elcsalogatták a kerten keresztül a középben álló fa felé. Lehet, hogy sugallatukra eltűnődött azon, hogy milyen különös Isten tilalma. Miért ültette a fát a kertjükbe, ha nem élvezhették gyümölcsét? Mekkora különbség lehet e között és a többi fa között, melyekről kedvük szerint ehetnek? És ekkor talán esztelen kíváncsiság indította őt, hogy megvizsgálja a tiltott tárgyat, hogy meglássa, fel tudja-e fedezni, miben rejlik különlegessége.

De akárhogy is történt, Éva hagyta magát a végzetes helyre csalogatni, és ezáltal lehetőséget adott az ördögnek. Mert a tiltott dolgoktól olyan távol kell tartanunk magunkat, amennyire csak lehet, és Istent sem szabad soha kísértenünk azzal, hogy sürgősen közel kerülünk hozzájuk, akár kíváncsiság vagy akármilyen más csábító ok miatt. Ha Éva elkerülte volna a fa környékét, soha nem vetette volna rá azt a pillantást, mely romba döntötte őt magát és a világot. És milyen sok leszármazottja szerzett magának ugyanígy keserű bánatot azért, hogy a gonosz dolog mezején időztek; hogy túl nagy kíváncsisággal vizsgálták, és túlságosan meg akarták érteni azt, amiről tudták, hogy gonosz!

A Kísértő kígyó formájában jelenik meg, mely akkoriban a legszebb és legértelmesebb lehetett a mező vadjai közül.

Míg Éva a fa közelében álldogált, egy kígyó szólította meg. Hogy nem lepődött meg ezen, talán arra utal, hogy a bűneset előtt létezhetett értelmes kommunikáció az ember és az alsóbbrendű teremtmények között. Persze nem szabad úgy gondolnunk a kígyóra, mint arra a visszataszító és mérges hüllőre, mely iránt most ösztönös viszolygást érzünk. Mert akkor még nem volt megátkozva, hanem felegyenesedve tartotta magát; a legintelligensebb és a legszebb lehetett a mező vadjai közül. Nagyon érdekes, hogy az Ozirisz templomában, Philaiban megtalált szobron, mely a bűneset legrégibb megmaradt ábrázolása, Éva Ádámnak nyújtja a gyümölcsöt, közöttük a fa, a kígyó pedig függőleges testhelyzetben áll. Lehet, hogy szárnyak segítségével tartotta magát; és valóban, a „repülő” jelzőt használja az Ige a szeráfra vagy szárnyas tüzes kígyóra az Ézsaiás 14,29-ben. Ennek az élőlénynek tehát nem volt mérge, és nem lehetetlen, hogy szárnyakkal rendelkezett, pikkelyei pedig aranyosan csillogtak a napfényben. Lehet, hogy Éva is fölismerte, hogy ez a legokosabb és legbarátságosabb az állatok közül; és így minden szempontból a legalkalmasabb volt arra, hogy az asszony tetszését megnyerve fölhívja magára a figyelmét.

Éva aligha gyanította, hogy hatalmas ellenség ólálkodik a szép és látszólag ártatlan külső alatt; és épp ennyire nem tudták a tanítványok sem elképzelni, hogy a maguk és Mesterük esküdt ellensége üljön velük a vacsoránál az Iskariótes Júdás testében. És mi sem lehetünk soha bizonyosak abban, hogy nem kerülünk hasonló csapdák közelébe. De van egy teszt, egy próba, amelyre mindig van lehetőség, mely lelepleződésre kényszeríti a Sátánt, és ez Évát is megmenthette volna. Amint meghallunk akár egyetlen olyan javaslatot is, mely Isten akaratával és törvényeivel ellenkezik, azonnal a legrosszabbat kell feltételeznünk, és annak megfelelően cselekednünk; és annál inkább vigyáznunk kell, minél valószínűbb forrásból származik, és ravaszul igazsággal van vegyítve.

Sátán első szavai Évához.

„Csakugyan azt mondta Isten, hogy a kertnek egy fájáról se egyetek?” – szólalt meg a kígyó. Éva vágyakozó pillantásokat vetett a fára, de nem merte megérinteni – talán ez adta az ötletet az ördög ravasz kérdéséhez. Amilyen egyszerűnek tűnik elsőre, annyira alattomos; pontosan illik ahhoz a célhoz, hogy megzavarja Éva erkölcsi lényét, és ezzel elkészítse az utat annak teljes megrontásához. A kísértő úgy tesz, mintha azt gondolná, hogy Éva azért nem nyúl a gyümölcshez, mert Isten azt tiltotta meg neki is és férjének is, hogy bármelyik fa gyümölcsét megérintsék. Így azután rövid, de ügyes kérdésével sikeresen a tévelygés kódébe vonja Évát, legalább öt dolgot sugalmazva neki. Először is, tettetett tudatlansága által vigyázatlanná teszi. Másodszor, fölkavarja a hiúságot Éva öntudatának mélyéről azzal, hogy lehetőséget ad neki, hogy kijavítsa és felvilágosítsa őt. Harmadik, hogy a szövetségben szereplő Jahve helyett az Elóhím nevet használja, azért, hogy ezzel a Teremtőt távolinak állítsa be, aki nem sokat törődik teremtményeivel. Negyedik, hogy kétségbe vonja, Isten egyáltalán adott-e ki ilyen tiltó parancsot, és arra céloz, hogy esetleg tévedés történt. Végül pedig, azt az istenkáromló gondolatot sugallja, hogy egyáltalán nem lehetetlen, hogy Isten kíméletlen és szeszélyes legyen, sőt, bizony erre néha számítani is kell.

Éva válasza azt mutatja, hogy kételkedni kezd, és belelépett a csapdába.

Hogy mennyire képes volt vakságot okozni a kérdés, azonnal kitűnik Éva válaszából. Azt feleli, hogy ők a kert bármely fájáról ehetnek, egyedül a középén állótól vannak eltiltva. Egyedül erre mondta Isten, hogy „abból ne egyetek, azt meg se érintsétek, hogy meg ne haljatok.” Isten azonban nem tiltotta meg azt, hogy megérintsék; abból, hogy Éva ezt a túlzó állítást hozzátette, az látszik, hogy titkos sérelmei lehetnek, és a Mindenható Isten parancsait kész olyan szigorúnak beállítani, amennyire csak lehet.

De ez még nem minden: nem csak felnagyítja a törvény szigorúságát, hanem ugyanakkor a kilátásba helyezett büntetést viszont enyhíti. Isten azt mondta: „Bizonyosan meghalsz”, melyet ő arra változtat, hogy „meg ne haljatok”. A kétkedés már ott munkált a gondolataiban, és most készen állt arra, hogy meghallgassa Isten igazságának nyílt tagadását.

És újra követi a Sátán vezetését a sötétségbe, és úgy beszél Teremtőjéről és Jótevőjéről, mint Előhímről – mint az Erőről, aki valóban hatalmas, de az embereknek megfoghatatlan, távoli és szinte ismeretlen –, Jahve, a vele és férjével szövetségben lévő Isten helyett. Sátán azt akarta, hogy száműzzön Éva szívéből minden gondolatot a vele közeli és szoros kapcsolatban álló Istenről; Éva pedig el is fogadja sugalmazását, és együttműködik vele. Jahve képe gyorsan elhalványul a gondolataiban, és helyét az én és a bűn kezdi átvenni.

Éva gondolatainak elemzéséből az utódainak szóló komoly figyelmeztetést olvashatunk ki, mivel leszármazottjai is hozzá hasonlóan ugyanezt a szerencsétlen utat járják szüntelen. Hiszen milyen gyakran, amikor teljesen tisztában vagyunk vele, hogy mi Isten határozott parancsa, amelynek nem kívánunk engedelmeskedni, engedünk a kísértésnek, hogy eltúlozzuk annak mértékét és kényelmetlenségét, míg végül, a gonosz képzetek folyamatos játéka által oda jutunk, hogy gyakorlatilag lehetetlennek állítjuk be a parancs teljesítését. Ugyanakkor pedig igyekszünk kicsinyíteni a jelentőségét és enyhíteni a parancs figyelmen kívül hagyásának valószínű büntetését, és nem fogjuk föl, hogy miközben így munkáljuk a saját akaratunkat Isten akaratával szemben, az Ő Szent Szellemé folyamatosan visszahúzódik tőlünk, az Isten-tudatosságunk – vagy, ahogyan általában mondanák, a vallásos érzetünk – pedig egyre gyengül és gyengül. De nem így a bűn bennünk, mely viszont arányosan növekszik, és erőre kap, míg végül, amikor újra megnyílik a szemünk, olyannak találjuk, mint valamilyen szörnyű daganatot, melyet akármilyen utálatos és fájdalmas hordozni, olyan sokáig el lett hanyagolva, hogy aligha élnénk túl, ha eltávolítanák.

Sátán tovább folytatja előrenyomulását azzal, hogy vakmerően megvádolja Istent, és Éva hiúságára apellál.

Sátán gyorsan felfogta Éva gondolatait: terve sikerülni látszik, Éva kétkedni kezd! Támadását rögtön azzal folytatja, hogy merész hazugságot kever egy igazságba – bizony, akár még idáig is elmegy, de annyira jellegzetesen sátáni módon adja elő, hogy az asszony igazából ne értse meg, és a maga növekvő hiúságának megfelelően értelmezze. „Dehogy haltok meg!”, hangzott a hazugság atyjától már az elejétől fogva; ily módon merészelte saját állítását a Mindenható Istenével szembehelyezni.

És Éva hitt neki; inkább hitt annak, akit ő a mező vadjának gondolt, mint a mindenség hatalmas Teremtőjének! A sírok tömekegét hátán hordozó föld azóta is sóhajtozik a hiszékenységre miatt; a mélyén heverő csontok sokasága fölött hullámozó óceán nyög válaszképpen; és a Hádész, miközben hatalmas térségeit napról-napra egyre jobban megtöltik a felöltöztetett szellemek friss kolóniái, halálos komolysággal hirdeti, hogy Isten igaz.

„Hanem tudja Isten – folytatta a Kísértő –, hogy amely nap esztek belőle, felnyílnak szemeitek; és olyanok lesztek, mint Isten, jónak és rossznak tudói.” Valóban, Jahve tudója volt ezeknek, de vajon miért nem merült föl Évában az, hogy bizonyára ennél többet is tud; hogy az ő szemük megnyílása nem járulna hozzá a boldogságukhoz, hanem éppen ellenkezőleg, ártalmas és pusztító hatású lenne? Hát egy pillanatra sem fogta föl, micsoda félelmetes felelősséggel járna a rossz ismerete, hogy áldotta volna az Urat, amiért megőrizte őt ennek veszélyeitől? Vagy nem tudott volna legalább bízni Abban, Aki létre hívta őt, és Akinek a kezéből addig semmi mást nem kaptak, csakis jót, és szörnyülködve fordult volna el attól az istentelen káromlástól, mely annak lehetőségét sugallta neki, hogy bármilyen módon, de az Ő isteni magasságába emelkedhet föl? De nem volt

ezekre képes, mert meg volt tévesztve; az értelmét megrontotta a vágy; az önfelmagasztalásra való kilátás megmérgezte őt. Nem volt téves a Sátán ítélete: felderítette Éva leggyengébb pontját, ahol a hiúságára apellálhatott, és azt az elképzelést sugallhatta számára, hogy olyan lehet, mint Isten.

Vajon az a készségesség, mellyel Éva azonnal elfogadta a vakmerő gondolatot, nem azt mutatja, hogy szükségszerű a mi jelenlegi gyengeségünk? Nem magyarázza meg kellőképpen azt a tényt, hogy a Mennyei Királyságába való belépés (Mt 5,3) legelső, elengedhetetlen feltétele a töredelmes és bűnbánó szív? És vajon nem érzékeljük-e folyamatosan saját magunkban és másokban is ugyanannak az érzésnek a munkálkodását, melyre a Sátán első szülőnk esetében épített? Nem jelenik-e meg a saját akaratunkban, amelynek engedelmeskedni akarunk, ahelyett hogy Istennek engedelmeskednénk? Nem nyilvánvaló ez abban a büszkeségben és önhiúságban, mely a születésünkből, képességeinkből, szépségünkből, gazdagságunkból vagy bármilyen egyéb forrásból ered? Nem fedezhetjük-e föl ennek nyomát abban a határtalan önbizalomban, mellyel a magunk bölcsességét és véleményét helyezzük előtérbe legfontosabbnak, és azt várjuk, hogy mindenki más megköszönje, elfogadja, és alkalmazkodjon hozzá? A legrosszabb vonatkozása pedig talán abban az önigazultságban érhető nyomon, amellyel az emberek azt a feddést és kiigazítást, mely nekik maguknak bőven kijár, azonnal egyedül másokra alkalmazzák.

Éva és az Úr megkísértése.

Évát magával ragadta a bensőjében felkavart új érzés, és a fa felé fordult; tekintetét rászegezte, miközben a Sátán azzal a három dologgal kísértette meg, melyet azóta is folyamatosan használ az emberi nem megrontására. Ezek pedig a test kívánsága, a szem kívánsága és az étellel való kérdés.

Éva látta, hogy a fa eledelre jó. Ez a test kívánsága, és annak a kísértésnek felel meg az Úr esetében, hogy változtassa a köveket kenyérré. De milyen mások voltak a körülmények, és a kimenetel is! Évát számos más fa vette körül a kertben, mely mind az övé volt; ő mégis arra néz vágyakozva, melyet nem kapott meg; büszkesége és saját akarata sokkal kíváncsiabbá teszi azt a fát a többinél. Az Úr viszont egy sivatag közepén volt, és majdnem elájult az éhségtől; mégsem törte át emberi létének határait, hanem alázattal megvárta, hogy Atyja küldjön számára enyhülést.

Azután Éva látta, hogy a fa kedves a szemnek. Ez a szem kívánsága, és megfelel annak, amikor a Sátán följárlotta Krisztusnak a világ királyságait és azok dicsőségét. És habár az egész kert tele volt csodálatosan szép dolgokkal, melyekben Éva tekintete törvényes gyönyörűséggel merülhetett volna el, mindet elvetette azért az egyért, melyet Isten megtiltott. Az Úrnak ugyanakkor mint embernek semmije sem volt, mégis háborogva utasította vissza az egész világ összegyűjtött szépségét, dicsőségét és gyönyörét, melyet egyetlen látképben terített ki az ördög a szeme elé.

Végül pedig, Éva látta, hogy kíváncsi az a fa a bölcsességért. Ez az élet kérdése, és annak a kísértésnek felel meg, hogy az Úr vesse le magát a Templom párkányáról. Éva magasabbra akart törni, holott a férjét leszámítva nem volt nála senki nagyobb a földön. Az Úr viszont, bár az emberek megvetették és elutasították, és nem ismerték máshogyan, mint a názáreti ács fiát, mégis megtagadta, hogy levesse Magát a templom párkányáról, és a lenti sokaság mint régóta várt jelet a mennyből, mint királyi Messiást fogadja.

A Kísértő győzelme. Ádámot nem tévesztette meg az ördög, ő szándékosan vétkezett.

Éva tehát először is helyt adott a kételkedésnek, utána fülét az Istennel való nyílt szembeszegülésre fordította, végül pedig a tiltott fára nézett. Majd olyan intenzív erővel tört fel benne a vágyakozás, hogy az minden gátat átszakított; és anélkül, hogy megvárta volna, hogy a férjével megbeszélje;

anélkül, hogy megállt volna, hogy Istenére gondoljon, kinyújtotta a kezét, és a végzetes tettet, melyet közel hatezer év sem tudott meg nem történné tenni, végrehajtotta. Éva ártatlanságának napjai véget értek; és röviddel ezután, férje megérkezésekor a bűn önzésének – annak a kielégíthetetlen és felelőtlen vágnak a bűnébe esett, hogy másokat is a maga nyomorúságos romlásába vonjon, épp ahogyan korábban a Sátán is tette. A megkísértettből azonnal kísértő lett.

Pál egyértelműen azt mondja, hogy Ádám nem lett megcsalva, hanem csak az asszony (1Tim 2,14). Mert Éva, amikor a Sátán elmondta neki, hogy mire jó az a gyümölcs, azonnal azt az egyetlen lehetséges magyarázatot találta a tiltásra, hogy Isten vagy szűkmarkúan bánik velük, vagy nem akar magának riválist. Ádám azonban valószínűleg látta az ilyen elképzelés istentelen voltát és teljes esztelenségét, tudta, hogy a parancs Isten bölcsességében kétségtelenül az ő javukra adatott, és erről meg is győződhetett annak alapján, amilyen állapotban a feleségét találta. Kézenfekvő a feltételezés, hogy Éva iránti túlzott szerelme hajlította őt arra, hogy engedjen könyörgésének, és emiatt döntött úgy, hogy sorsában osztozzon. És ebben látszik, hogy mennyire nem volt alkalmas arra, hogy ilyen ajándékot kapjon Istentől; mert habár helyesen tette, hogy jobban szerette Évát saját magánál, de reménytelenül beleesett az esztelenség csapdájába, amikor annyira bálványozta őt, hogy Teremtőjének törvényét miatta megszegje.

Így győzedelmeskedett e világ fejedelme. Az új teremtetést lázadásba vitte; nem volt többé akadály annak, hogy visszaszerezze uralmát. Győzedelmesen emelkedett fel a földről, és terjesztette ki sötét szárnyát a visszaszerzett terület fölé, elhomályosítva Isten napjának tiszta sugarait; s vastag rétegben szállt alá a bűn mérgező köde, mely alatt a föld virágai elhervadtak, gyümölcsei megfonnyadtak, bősége megfogyatkozott, és rosszat hozott elő a jó mellett.

Fordítás: <https://hitunkcelja.wordpress.com/>